

[Gunnar Fog-Petersen.]

med, hvem han skal nyde Goder eller maaske lide Skibbrud sammen med, hvem han skal træffe Aftaler med, om han vil foretage sig et eller andet paa Generalforsamlingen. Jeg synes, det er en rimelig Bestemmelse, som jeg sætter Pris paa. I Staunings Forslag stod, at Bestyrelsens og Direktionens Aktier altid skulde være noteret paa Navn, for at man kunde undgaa Bestyrelses og Direktionens Spekulation i Selskabets egne Aktier, men da dette nu udtrykkelig er forbudt i Loven, er det vel ikke nødvendigt at have denne Bestemmelse staaende her. Jeg kunde tænke mig, at just den Omstændighed, at man havde Adgang til i Protokollen at se, om Direktion eller Bestyrelse benyttede Selskabet som Anlægspapir, kunde friste andre til Spekulation.

Spørgsmaalet, om et Selskab skal have Lov til at ligge med egne Aktier, har ogsaa været fremme, og der er her i Lovforslaget sat et Grænsebeløb af 10 pCt. Indtil videre vil jeg tro, at dette er en passende Grænse, og at man skulde prøve, om den ikke var rimelig. Et absolut Forbud vilde jeg have nogen Betænkelighed ved. Jeg ser, at f. Eks. Plantageselskaber ofte har noget, de kalder Jordaktier, et Stykke Jord, som de har liggende, og som maaske ikke er beplantet endnu, men som skal beplantes; at Selskabet tager et saadant Stykke Jord paa Aktier og saa selv ligger med disse Aktier i beskeden Omfang, ser jeg ikke, der kan ske nogen Skade ved. Jeg tror ogsaa, der kan nævnes Eksempler af fuldstændig korrekt og lovlige og rimelige Art paa, at et Selskab nu og da har en mindre Part af sine egne Aktier, og derfor er jeg noget betænkelig ved helt at forbyde det. Paa den anden Side maa man indrømme, at det ikke er Mening med et Aktieselskab, at Kapitalen skal ligge hos Selskabet selv, den skal netop være placeret ude; derfor er det rimeligt, at der sættes en Grænse og en snæver Grænse. Om saa 10 pCt. er det rigtige eller ej, kan man ikke sige med absolut Sikkerhed, men jeg vil antage, det er en nogenlunde rimelig Grænse.

I §§ 41—43, der handler om Regnskabsafregningen, er det pudsige Spørgsmaal rejst, om Tantiëmerne blot skal opføres med en samlet Sum, eller om de skal specificeres for Bestyrelse, Direktører og andre. Naar man ser, at den tidligere Erhvervsminister Stauning har foreslaaet Specifikation, men at den nuværende Handelsminister gaar bort derfra og blot kræver en samlet Sum, kan man ikke lade være med at smile, for man ser lige som en Tovtrækning imellem

de to Herrer, der afspejler deres forskellige Sindelag med Hensyn til Tantiëmerne. Man ser den ene sige til sig selv: Det mangede bare, at de Herrer skulde kunne skjule sig under en samlet Sum! Nej, frem med Beløbene, lad os se, hvad Bestyrelsen faar, hvad Direktørerne faar, og hvad de andre faar: Vi ved, hvor mange der er, og vi kan saa bare dividere Beløbet, saa ved vi, hvad hver enkelt faar! Omvendt siger den anden: Nej, hvorfor skal Folk have deres Næse i det og være misundelige over, hvor meget disse Folk tjener! Det er saamænd tilstrækkeligt, naar det opføres som en samlet Sum. Det er heller ikke altid saa rart at faa det offentlig frem, at man har haft en stor Fortjeneste — lad os bare slaa det sammen i een Brokkasse!

Jeg tror, at naar man vil se bort fra saadanne Stemningstilbøjeligheder og Sindelagstilkendegivelser hos de forskellige Ministre, maa det siges at være et ganske rimeligt Krav for en Aktionær, der har anbragt Penge i et Aktieselskab, at han faar at vide, hvor stor en Del af Overskudet der tillægges Direktionen som Vederlag for dens udmærkede Ledelse af Selskabet, hvor stor en Del der tillægges Bestyrelsen for dens kloge Overvaagen af Selskabets Anliggender, og hvor meget der saa igen kan blive til de øvrige Funktionærer og maaske Arbejderne indenfor Selskabet. Det var muligvis praktisk, at man fordelte Tantiëmerne paa en noget anden Maade, end man har gjort hidtil, og maaske kunde ogsaa Aktionærerne se deres Fordel ved, at de ikke blev uddelt alt for stærkt efter Blomstens Princip, der jo samler det hele i Toppen. Der maa derfor sikkert kunne opnaas Enighed om, at Tantiëmerne i hvert Fald specificeres saa meget, som det var foreslaaet i det Stauningske Forslag; der kan ganske sikkert ikke rettes nogen fornuftig Indvending derimod.

I Bestemmelserne om Regnskabsafregningen i øvrigt er der i § 42 indsat nogle almindelige moralske Forskrifter om, at Aarsregnskabet skal være omhyggeligt affattet; der skal være foretaget de nødvendige Afskrivninger, og Regnskabet skal opgøres saaledes, som ordentlig og forsigtig Forretningsbrug tilsiger. Jeg tror ikke, at Realiteten i den Slags moralske Forskrifter i en Lovparagraf er mere værd end den Sværte, der er ofret paa Bogstaverne. Det, man kan sige her i en Lovparagraf, er, at Aarsregnskabet skal bestaa af et Driftsregnskab og en Statusopgørelse, nichts weiter. At det skal være omhyggeligt, ordentligt og forsigtigt affattet, og at de fornødne Af-